

עמירם עפגין ז"ל
נפל בקרבות הפריצה
בחווה הסינית
במלחמת יום הכפורים
כ' בתשרי תשל"ד 16.10.74

בֵּית הַסֵּמֶן הַזֶּה

עֵשׂ
מֵעַשָׂה שָׁנֹת

חברת זו הוצאה ע"י ביה"ס בשתרף מרשב סגולה.
בבית ספרנו למד והתחנך עמירם ז"ל במשך שמרנה שנים. הוא נמנה
עם תלמידי מחזור ח' בבית הספר שסיים חוק למרדור בשנת הלימודים תשכ"ג.

בחברת זו קבצנו את דברי בני משפחתו, מוריו וחבריו לספסל
הלימודים, לקטנו מכתבי עמירם ז"ל כפי שפורסמו בעתוני בית הספר.

דמותו של עמירם ז"ל שנחרטה בלב בני משפחתו, מוריו וחבריו
מזוקרת בין דפי החוברת במלא יופיה ואצילותה הרוחנית.

מי יתן ודמותו האצילית תקרין על קוראי חברת זו.

מנהל בית הספר

ע. אלה פיק

הענק לי אלי את ערז הנפש,
לשאת אשר לא נתן לשנרת.

הענק לי ארמץ לשנרת הנתן לשנורי.

והעשירני בחבונה להבדיל בין השניים.

אל מלא רחמים.

יהודה עמיחי

אל מלא רחמים,

אלמלא האל מלא רחמים

היו הרחמים בעולם ולא רק בו.

אני, שקשפתי פרחים בהר

והסתכלתי אל כל העמקים,

אני שהבאתי גרירת מן הגבעות,

ירדע לספר שהעולם ריק מרחמים.

אני שהייתי מלך המלח ליד הים,

שעמדתי בלי החלטה ליד חלוני,

שספרתי צעדי מלאכים,

שלבי הרים משקלות כאב

בתחרויות הנוראות.

אני שמשתמש רק בחלק קטן

מן המלים שבמלון.

אני, שמוכרח לפתור חידות בעל פרחי

ירדע כי אלמלא האל מלא רחמים

היו הרחמים בעולם

ולא רק בו.

צבא הגנה לישראל

3125 . 3 . 3

אכ"ב
משפחת עפגין היקרה,

בנכם אמירם עפגין ז"ל, נפלא בעת
 מאזי תפקידו בקרב בתצית הדואם, ביום כ' תשרי תשל"ג 16/10/1973.
 אמירם מלא את תפקידו כנגד טנק, במסירות רבה, בקור רוח
 ובאומץ לב, והיה מופת אצולת וחבריו.
 אמירם נפלא כאשר אחס בקרב המכריע שהתחולל בתצית הדואם.
 בקרב זה עברו כוחותינו מהתאוננות ובאימה להתקפה והכרעה
 האויב המצוי. יחידת אחמה ברזל הכוחות, הבקיעה את המצור -
 האויב ופרצה הדיק אכוחות שמאחוריה אצולת את התעלה
 והעתיק את המאחז אזורף האויב.
 זה היה קרב אילת אכצרי ונוצז שהב יצדו וחלו כי אין
 ברירה וכי אין חזרה אלאחר, ובצלות אחימתם העיקשת וללא
 וילר, הכריעו אמירם וחבריו את הקרב.
 רבים היו הנאסלים בקרב, ובניניהם, ברזל הכוחות עם בנכם.
 בשמי ובשמ א חיילי היחידה הנני מביע את השתר פאתני
 באבלכם וביגונכם העמוק.
 יהי מלול צו המשכיות ותקומת העם - אני החיים.

יהודה גאב סא"ל
 מפקד היחידה

עצירתם שלי

נאוה

תמונה 1

עמירם נולד בתאריך 19.1.49 .

הוא נפל במלחמת יום הכפורים בתאריך כ' בתשרי תשל"ד 16.10.73 .

"הצבירישראל,

על במותיך חלל,

אירך נפלו גבורים?... "

ע בני אלוה,

צ דוע ולמה ?

? בלו הפרחים ,

ך כים ורעננים ...

צה פשעם ?

זכרונות....

במשך תקופה ארוכה היה לי עמירם חבר אוהב, מסור ונאמן. מירם

שהכרנו זה את זה, חשתי כי זה האדם הנפלא יהיה לי שותף לחיים.

בתקופה הראשונה לחברותנו, התקשיתי להכיר את אישיותו של עמירם.

טראם לי בחור שקט ומסוגר אך מלא רוח חיים.

היה לו חוש הומור מיוחד במינו. כאשר ישבנו בחברה ולעמירם

היה מצב רוח טוב, בדר ושעשע את כולם.

ת מ ו נ ה 2

הכל אהבו אותו. ולא אחת קלטו ארזני: זהו בחור נהדר. ולא בעלמא

זה עמירם להערכה מצד ידידיו.

עמירם עזר תמיד לזולת, תרם לחברה בארגון, יוזמה וביצירה.

אני זוכרת שהתרשמתי מאד מתבוננתו הרבה. עמירם היה בחור שקול

בחד, חושב. רבים מהחברים היו מתיעצים אתו בנושאים שונים. ואף אני בשעה

אל התלבשות פניתי תמיד לעמירם. שמחתי על שקול דעתו ועל החלטותיו.

את עבודת האדמה אהב עמירם מאד מחד, ומאידך היה בעל שאיפות

רבות בתחום הלמודי.

תקופת למודיו בשכניון זכורה לי כתקופה קשה לגביו. יחד עם מאמציו

למודים עזר להוריו בעבודתם החקלאית.

כאשר החלטנו להקים בית משותף פנה אלי עמירם ואמר: " נארה!

בבנה את ביתנו במרשב סגולה". ואני כבדתי את החלטתו ושמחתי על כך מאד.

ובתאריך 2.7.73 "הביאני עמירם אל בית היין ודגלו עלי אהבה".

נבנסנו בברית הנשואין באושר גדול. זו היתה תקופה קצרה, בת שלושה חדשים.

היו אלה ימים מאושרים לשנינו.

ת מ ר נ ו ת 4,3

ימים ולילות תכננו את העתיד המשותף, את אופי המשק שנקים. עמירם

סקל בעיון כל ענף שעלה בדעתו ושתף אותי במחשבותיו. שקלנו יחד כל מחשבה.

ורעיון. יחד עם זאת, עסק עמירם בהדרכת הנוער במרשב נחלה הסמוך. הוא תרם

רבות להפעלת הנוער שם בתחומים רבים.

יום אחד החליט עמירם להפסיק עבודתו החנוכית בנחלה, ולהקדיש

את כל המאמצים לבנית משקנו. כעבור ימים מספר חזר בו ואמר לי כי הוא חש

שעליו לסיים את אשר תכנן בעבודתו עם הנוער בנחלה, באמצע הדרך לא יעזבנה.

כן, כזה היה יקירי עמירם. כה אחראי וכה מסור. פעילות שעסק בה

סיים אותה. מטרה שהעמיד לפניו, גם התאמץ להגשים אותה.

ביום הכפורים, שמענו רק בשעות אחר-הצהריים על פרוץ המלחמה. ללא

שהיות החל עמירם להכין עצמו לקראת הגיוס. ואכן, בשעות הערב באו לאסוף

אותו. בפעם האחרונה ראיתי את עמירם יקירי בתחנת האסוף בקרית-גת.

חקוקת בזכרוני מלותיו האחרונות: " אל תדאגי נארה, ודאי לא

יזדקקו לנו. תוך יומיים - שלושה אשוב הביתה. "

עמירם הפיח בי רוח של ארפטימיות, אך הדאגה נכדה בפניו היטב.
רכך נפרדנו, שתי נשיקות חפוזות ואחר-כך נפנפני יד לשלום ...
עד שהאטרבורט נעלם מעיני.

ספרתי אך מעט על אהבתי הגדולה והיחידה.
חזירתי עם עמירם כעמית, כחבר וכבעל רבות הן, וארתן אני שומרת
בלבי כספר חתום.

על שרותו הצבאי של עמירם ...

" ו י א מ ר ל ל מ ד ב נ י י ה ו ד ה "

ק ש ת ... "

עמירם ז"ל התגייס לצה"ל בתאריך 7.8.67 .
לאחר השירונות לקח חלק בקורס מכונאי טנקים. בתפקיד כל מכונאי
טנקים שרת תקופה קצרה, ואחר-כך התקבל לקורס טייס.
בקורס טייס בלה כשנה והגיע לשלב של סולו בפוגה.
לאחר שנשר מהקורס חזר לשרת בשריון בסיני עד לשחרורו מצה"ל

באוגוסט 1970 .

על נפילתו של עמירם...

יקירי עמירם נפל בקרב שנעוד בחזית הדרום.
מדוברי מפקד היחידה שנשלחו אלי:

צבא והגנה לישראל.

לכבוד

גברת עפגין היקרה,

בעלך עמירם עפגין ז"ל, נפל בעת מלוי תפקידו בקרב בחזית הדרום,
ביום כ' תשרי תשל"ד 16.10.73.

עמירם מלא את תפקידו כנהג טנק, במסירות רבה, בקור-רוח, ובאומץ
לב, והיה משך כל שרותו ביחידה מופת לצותו ולחבריו.
עמירם נפל כאשר לחם בקרב המכריע שהתחולל בחזית הדרום. בקרב
זה עברו כוחות צה"ל משלב של בלימה והתגוננות לשלב של תקיפה והכרעת האויב
המצרי.

יחידתו לחמה בראש הכוחות, הבקיעה את מערכי האויב ופרצה את הדרך
לכוחות שמאחוריה לצליחת התעלה ולהכריע את האויב מעורפו.
היה זה קרב לילה אכזרי ונועז אשר כל הלוחמים בו ידעו כי אין
ברירה ואין חזרה לאחור. ובזכות לחימתם של עמירם וחבריו אכן נצחו בו ופלסו
הדרך להכרעת הצבא המצרי. רבים היו הנופלים בקרב, ביניהם בראש הכוחות, גם
בעלך.

בשמי ובשם כל חיילי היחידה הנני מביע את השתתפותנו באבלך

וביגונך העמוק.

הי מותר צר המשכיות ותקומת העם - לנו החיים.

מפקד היחידה.

עמירם, קוים לדמותו.

תלמיד חיכן, שקט וחרוץ. כזה היה תלמידי עמידם כאשר הכרתיו
בשנת למודיו בביה"ס וכמחנכו בכתה ח'.

כולם אהבו אותו, חבריו לטפסל הלמודים ומוריו, בשל צניעותו,
שנינותו ומעל לכל אדיבותו ויחסו הכן לחבריו ולכל הטובבים אותו.

אהב את חיי הכפר, את הצמחים ובעלי החיים, והתיחס לכולם בחיבה.
זכורה לי אהבתו העזה לסיח שלו, הרבה לשפל בו, לכתוב עליו ולציירו. ציור
הסיח שלו לזה אותו גם בשנים שלאחר מכן ועשר בו את רוב מחברותיו.

לריתי את צמיחתו והתקדמותו גם לאחר שגמר את למודיו בביה"ס
היסודי, היה המועמד הראשון בביה"ס ששלחתי ללמוד במסגרת ביה"ס למחוננים
בירושלים וסיים אותו בהצלחה.

מחלון ביתי ראיתיו כאשר עבד במשק הרריו ועזר להם. נעים היה
לראותו נותם למשימות שונות באותה התלהבות שאפיינה אותו. הוא נחלץ להדריך
את הנערים בכפר השכן בשעות הפנאי שלו.

לא אשכח את שיחותי המעניינות בשנתיים האחרונות, דברנו על עולם
ושואו, על החיים ועל העתיד שרקם לו.

הבקרור האחרון שערך בביתי היה כאשר הזמינני לשקט חתונתו.

מבריש קמעה, חיכן ואדיב כמנהגו ספר לי על החלטתו להתחתן.

רק שלרשה ח'דשים הספיק לחיות את חייו החדשים, ונקטף בדמי

ימיו במלחמת יום הכפ'ורים.

דמותו האצילית תחקק בלבי זמן רב, אזכור את אדיבותו, חריצותו

והשקט הנפשי שלו.

יהי זכרו ברוך.

מחנכו בכתה ח'

רמנהל ביה"ס.

ע. א. אבינו

לקט מכתבי עמירם, שהודפסו בעתון ביה"ס.

מה אני עושה אח"כ?

עמירם - כתה ח'

אני בא הביתה והולך לבקר את הסוס, אני
מאכיל את הכבשים והולך לקצור. לאחר מכן אני
ארכל.

כאשר יש פעולות בבית התלמיד אני משתדל לגמור
מהר. בערב אני רוכב על הסוס.

שני חברים.

עמירם - כתה ה'.

אז יבראו הגפרורים,	בקופסת גפרורים,
לשייל קצת בכרים,	היו שני חברים,
אך פתאם! אוייה אטרן!	יחדיו יומם וליל ישבו,
לקראתם רץ ברוזון,	עד שיום אחד חשבו,
רצו לברוח על נפשם,	זה היום נצא יחדיו,
אך הברוזון כאן השגים.	לראות שלכת בסתיו.

מיד בכר התחננו ,
 רחם עלינו אחינו ,
 אך הברוז אזנו אטם ,
 וארתם חיש קטם ,
 זה סרפם של שני רעים ,
 שרצו לעשרת חיים .

החלצתי הזדמנות טובה.

עמירם - כתה ח'.

הלכתי לתומי ברחוב הטואן. מפעם לפעם העפתי עין על המודעות שעל עמודי הבטון. לפתע נתקלו עיני במודעה שאותיות ענק התנוססו עליה " הערב יופיע קורס ערשה נפלאות". נעצרתי ליד המודעה ועיינתי בפרטים. נותרו עוד שעתיים עד להתחלת ההצגה.

רצתי הביתה אכלתי את ארוחתי והחלפתי את בגדי. נפניתי למראה והצצתי בבואתי, שערי היה זקוק לתספורת. הצצתי בשעוני. נותרו לי עוד שעה וחצי. פסחתי על שני הסעיפים. לא ידעתי כמה זמן תארך התספורת. לבסוף החלשתי להסתפור.

חציתי את הרחוב ונגשתי למספרה הקרובה. במספרה חכו אנשים בתור. ישבתי על כסא ונסלתי עתון.

הזמן עבר במהירות ולא הרגשתי כיצד חלף הזמן. הסתכלתי בשערן ופני החוריר, קפצתי מכסאי ורצתי לעבר אולם הקולנוע. הקופה היתה סגורה. לא היה כדאי לנסות להכנס. טבבתי על עקבי וחזרתי למספרה במצב רוח עכור.

מקרה מבדח קרה לי.

עמירם - כתה ח'.

היה זה מקרה מוזר ומבדח. אותו בוקר היה פורים. קמתי ממשתי בזריזות, התלבשתי ויצאתי החוצה. בחוץ עדיין היה שקט. רק פה ושם הסובבו ילדים עם אקדחי פורים בידיהם.

לפתע ראיתי אשה זקנה מתנהלת בכבודת כששני סלים בידיה. האשה נשאה את רגליה בקושי. לפתע החליקה ונפלה ארצה. מהרתי אליה ועזרתי לה לקום ונשאתי את סליה. היא הורתה לי לאן ללכת ואני הלכתי אחריה. הסלים היו כבדים מאד ובקושי סחבתי אותם. האשה הזקנה אף לא שמה לב לזה וזרזה אותי.

הגענו לפתח הבית. הנחתי את הסלים ליד הפתח. האשה הזקנה טפחה לי בידידות על שכמי ואמרה בקול גברי " אהה! כך סרחבים סלים!". נפניתי אליה בתמהון ולפתע ראיתה מוריזה מסכה ולעיני נגלה חברי יגאל. הבשתי נדהם ומשתומם ולפתע פרצתי בצחוק. יגאל תפס בידי, הכניסני הביתה ונתן לי צלחת מלאה ארוזני המן ומשעמי פורים.

פחדתי פחד שוא.

עצירתם - כתה ח'.

שוב אחרתי הביתה מהסרט. כאשר הגעתי הביתה היה הבית חשוך.

הורי, כנראה, ישנים כבר או שנסעו.

פחדתי להכנס הביתה בגלל החושך. החלשתי להדליק את האור באיזו

דרך שהיא ורק לאחר מכן להכנס הביתה. מה עשיתי? לקחתי מטאטא והושטתי

אותו לעבר הכפתור בכדי ללחוץ עליו. במאמץ רב הצלחתי להדליק את האור

ונכנסתי הביתה. דממה שררה בבית ונוכחתי שהורי נסעו.

נגשתי להכין את שעורי, אך הפחד לא אפשר לי להתרכז. לפתע

שמעתי חריקות וגרגור מוזר מחדר האמבטיה, כמעט ואחזני השבץ. זמן מה

ישבתי כמאובן ולאחר מכן החילותי לרעוד, אך התגברתי על עצמי, לקחתי

כסא כבד ופניתי לעבר חדר האמבטיה. פתחתי את הדלת והרמתי במהירות את הכסא.

שניות אחדות עברו ללא תוצאה. כשפתאום חמקה חתולתנו הקטנה, שחשבתי

למשהו גדול יותר, והורדתי בכוח את הכסא. החתולה פרצה החוצה כיללה

גדולה ואני עמתי נדהם ומשתומם והתבישתי על פחדי.

ספורן של זוג נעליים בלות.

עמירם - כתה ח'.

האיש שלרגליו ננעלנו החיש את מרוצתו. הדרך הייתה דרך חצץ
ראבני חצץ חדות חדרו בעדנו ופצעו את רגלי בעלנו. מדוע מהר האיש לרוץ?
זאת לא ידענו. סוליותנו נקרעו ועודנו נשחק. לפתע התישב האיש, חלק
אותנו מרגליו, הניחנו לצדי הדרך והמשיך בריצתו.

יודמים תמידים נחנו לצדי הדרך בלי שאף עובר-אורח יעיף עין
עלינו. לפתע ראינו איש זקן נושא שק על גבו. צועד בדרך, כשראנו נעצר
לפניה בצעדים מהירים לקראתנו, שמנו לב כי האיש היה יחף וכי הוא זקוק
לנו. האיש התישב ונעל אותנו על רגליו והמשיך בדרך.
כך חיינו ימים רבים כשדרכנו היחידה הייתה לעיר וחזרה.

יום אחד ראנו כי פני הזקן שמחים והוא נושא זוג נעליים
חדשות. אותנו חלק רזק על תל עפר. בתל זה רחשו המרגיזים, שאך השגיחו
בנו, שפסדו ונכנסו לתוכנו ובדקו אותנו אם אנו ראויים למחסן. אמנם נראנו
בעיניהם, ונמלי הבית זרמו לתוכנו בערמן בנו תלי תלים של מזון.

כך נשארו בקן הנמלים. דחוקים מעין בני אדם וחופשים לנפשנו.

חברים מספרים על

עמירם ז"ל

חשבנו שזה יהיה פשוט. אמנם איש מאתנו איננו סופר, ומעולם לא נסינו להביע רגשות בכתב - כיומן חיים או מכתב מאתפך. אבל כשחושבים על משהו ויש כל-כך הרבה מה לומר, נראה שיהיה קל להעביר את המחשבה למלים כתובות. אבל כנראה טעינו.

דמותו ואישיותו של עמירם תלויים לנגד עינינו וקשה לנו, באמת קשה, לתרגם לשפה פשוטה את מה שחזות עינינו. אולי משום שאין השפה יכולה להביע בעצמה גדולה את מה שאנו מרגישים. משום שאף המלים החזקות ביותר לא יביעו את עומק הקשור שנוצר עם עמירם ואת החוויות הנפלאות שהיו לנו במחיצתו עם רעיתו נארה.

עמירם היה לנו כאחד מהחברה, ויחד עם זאת שונה מכולם. נדמה היה כי תמיד הוא אפוף בהילה של מסתורין, הילה אשר קשה לחזור בעוה, ודוקא משום כך רצינו להמצא בקרבתו, לשמוע ממנו מה שיותר ולראות תגובותיו על נושאים שונים, רק כדי שנוכל למצא בין כולם מכנה משותף אשר יסייע לנו להכיר את עמירם שוב יותר, אשר יתן לנו שביב של רמז על המתרחש בתוכו, על עצמו, על אף כל הנסיונות והשיחות בינינו, נראה שלא הצלחנו לרדת לעומק אישיותו ועמירם נשאר, בתקופה זו, לגבינו כאדם מיוחד, עם כל זאת היווה בר התכונה לדעת

להשתלב בכל חברה ובכל מצב, כך שעצמיותו המיוחדת תשמר ועם זאת ירכוש את לב כל הסובבים אותו. זאת עשה עמירם בחוש ההומור המיוחד שלו וביכולתו הנפלאה למצא את המשעשע בכל ענין, אם הרציני ואם הפשוט.

למעשה, ההתקרבות הממשית בין עמירם לבינינו, כיותר מאחד החברה, חלה בתקופה שלפני נשואיו, בראשית שנת 73. הוא יצא עם נארה והיה ברור כי השניים החליטו להקים יחדיו בית משותף, וזאת בתקופה הקרובה. ידענו כי נעשים טדורים לכך וחיכינו לשמוע על המועד.

כאשר זה נודע לנו הסתבר שהתאריך נקבע ל-2.7.73, יום לפני המועד שקבענו אנו להנשא, מכיון שכך החלטנו כי הדבר הנהדר ביותר יהיה לבלות יחדיו את ירח הדבש. ואכן כך היה.

בדוך כלל אין זוג צעיר שרכח את הימים הראשונים לנשואיו, אולם לנו תשאר כגודם מעציב הערבדה שבלינו אורחם לצידו של זוג נפלא כמו עמירם ונארה. אלו היו ימים נהדרים. ימים בהם יכולנו בברור לעמוד על טיבו של עמירם כאדם, כבעל וכידיד. כאדם - חביב וסוב לב, משפחתי. וכידיד - נאמן ומוכן לעזור בכל עת.

מיכל ויוסי רוטלין

ע מ י ר ם .

בתאריך 1.11.72 התחיל עמירם לעבוד ב"חבורות רחוב" במרשב נחלה. הוא נמשך לעבודה זו תוך הזדהות עם הצרכים של הנוער בסביבה, צרכים שנשארו ללא התרה, (בחינת "זעקי ארץ אהובה"), אותרו ע"י עמירם תוך הבחנה מיידית והבנה בדרכי פתרון.

הוא עבד חודשים מספר ללא שכר, עד אשר הפרויקט "חבורות נוער" הוכר ע"י המרעצה האיזורית, עבד בכל זאת ללא ליאות, התמסר לפעולה תוך תחושת חוריה חלוצית, כנה והחלשית, שהדביק בה את בני הנוער במרשב, אלה אשר התנדבו לשאת אתו בעול, ואלה אשר עומדים כיום בפעולה.

עם כניסתו לעול - הפעיל שני מועדונים אשר רכזו במשך שלושה ערבים בשבוע בין 80 - 150 בני נוער בכפר.

כמו כן היה פעיל עם קבוצות תלמידות מבר אילן לטיפול בבעיות שיקום חבורת נערים אשר שרששו ללא למודים וללא עבודה, חלק מאותה קבוצה הגיעה לדוך והשתלבות בחברה.

הבעיות העיקר עליו, היה אכפת לו מאד להביא לשנתי בנושא הנוער ועבד גם שלא ב"שעות מקובלות" מעל ומעבר לנדרש. וכל זאת בתקופה שהכין לו את הקן האישי שלו.

אנשי הכפר הבינו והעריכו את עבודתו, ואמנם קבל גיבורי רגשי
מצד קבוצות הנוער והמבוגרים, פשוט אהבו אותו.

במחלקה ל"חבורות נוער" בירושלים ובמעצה הכירו והעריכו אותו,
הוא הוזמן לקורס למדריכי נוער והביא לקורס רוח של ערנות, הבנה עמוקה
לבעיות ונתוח של המצב, ותכנון פעילות בהתייחסות אליהם.

אזורנו הפסיד ויצא מקופח עם אנדן דמות כזו, של עמירם ז"ל.
אשר שמש לבני הנוער דמת להזדהות חיובית, ואין כל ספק שהאהבה וההערכה
אליו תורמת כמניעים לפעילות הנוער.

הדסה מילר

עובדת סוציאלית

מועצה איזורית יראב.

לזכרו של עמירם, חברי מילדות.

את עמירם חברי, הכרתי בבית הספר היסודי, שם למדנו יחד. עמירם היה תלמיד מרכשר מאד, ותמיד זכה ליחס מיוחד מצד מוריו.

שנינו היינו הבנים היחידים בכתתנו, הוא עמד בראש קבוצה אחת, ואני בראש קבוצה אחרת. התקוטטנו ורבנו, לא אחת, אבל ידידים היינו.

לאחר סיום למודינו בבית הספר היסודי נפרדו דרכנו. עמירם המשיך למרדיו בירושלים ואני למדתי בחו"ב. הקשר בינינו נשמר באמצעות חליפת מכתבים.

תמיד נדמה היה לי שעמירם מבוגר ממני. היה בחור רציני מאד, מבוגר בגישתו לחיים. בגיל צעיר היה כבר עמירם עצמאי מאד. הוא שלט בעצמו, היה מאופק. כל דבר בצע עמירם לאט ובמחשבה תחילה.

כאשר שרתנו בצבא, נפגשנו רק בחופשות. בחופשות המשותפות יצאנו לבלות יחד. נהנינו מאד מהבלוי המשותף.

לעמירם היתה אהבה מיוחדת לכלים טכניים. בכל הפעמים שבקרתי אותו היה עסוק במכשירים הנמצאים בחממה, בטרקטור או במכוננית. זכור לי עוד מהילדות שמצאנו מנוע בחצרו, החלטנו לבנות מכוננית בעצמנו, ולנסוע לחו"ל. פרקנו והרכבנו ולבסוף כמובן ללא תועלת. לעמירם היה חוש טכני מפותח מאד.

בתחילת השרות הצבאי התקבל עמירם לקורס טייס. אני זוכר כי בשבילי זה היה דבר עצום ואילו עמירם קבל זאת בהתאפקות. הוא לא התרגש מכך, נראה אדיש כלפי חרץ ושולט בעצמו. גם כאשר נכשל בקורס כעבור שנה, קבל זאת בצורה מבורגרת. את שרותו הצבאי המשיך בשריון. עמירם אהב מאד את השנקים ואת העבודה בהם. התלהב במיוחד מהפטונים.

עמירם זכור לי כבעל כשרון לספור בדיחות. לא אחת שמעתי מפיו אותה בדיחה באופנים שונים, תמיד נהניתי. היה לו גם כשרון לציור. הרבה לצייר דמויות שונות, ובמיוחד מכוניות ספורט.

בשלב האחרון לחייו פגשתיו לרוב כשהוא נתון למצבי רוח קשים, בגלל הבעיות והקשיים שנתעוררו בחייו. בנושא זה היה לעמירם אורך רוח וכוח סבל רב. הוא היה בעל אחריות רבה וכמו כן כאשר היה מגיע להחלטה מסויימת, היה מבצע אותה עד תומה.

הדברים שהעליתי לזכרו של חברי עמירם הם רדאי מבולבלים, אבל כך הם מתעוררים בזכרוני.

חיימקה יזומבק.

לזכרו של

עמירם חברי.

עניו ומצניע לכת בדרכיו.

אושבניק בכל רמ"ח אבריו.

י קר למשפחתו ולחבריו.

ר ציני וחרשב על כל מעשיו.

אמין בהגשמת תוכניותיו.

ע בד בעמל ובאמונה את אדמתו.

פ עמה בו אהבה עזה למשקו.

ג דול היה מאתנו ברוחו.

י דע לשמור בתוכו את מכאובו.

ן קסף בסרס הגשים את תוכניותו.

עמירם כפי שלא אשכחתי ...

עמירם הפטיק למרדיו באוניברסיטה כדי לחזור אל אהבתיו, אל נאווה ואל המשק. הוא אהב את האדמה, את הבית, את הדברים הפשוטים ואת כלי העבודה. עמירם היה אדיש למחמאות. מעולם לא נסה להתבלס. היה עניו וצנוע, לא התרברב שהיה בקורס סייס בחיל האוויר.

עמירם היה סגור ובמדה מסויימת אף בישן, הוא לא חשף את לבו ולא שתף אחרים במכאוביו. אהבנו את תמימותו ובחבה קראנו לו מושבניק.
עמירם הפקח והחכם, בקש להבין דברים לעומקם. לא פעם טכך את מרריו בשאלותיו המבריקות שהיו משרירות עבורם. לא, הוא לא קבל תשובות ששחירת.

עמירם היה שרב לב ולכן אהבו אותו הבנות בחברה. היה חמיד רגוע, לעתים רחוקות ראינו אותו כועס, הוא לא קנשר אחרים והתרחק מרכילות. עמירם הרציני, אך כאשר שרתה עליו הרוח, אחז בגיטרה ופרט על מיתריה, וצ'זבט וצחק, ואז התגלה חוש ההומר המיוחד שלו.

אין אלה מלות הלל לעמירם שנאמרו לאחר שהלך מאתנו. הבאתי בכתב דברים שהוזכרו ע"י החברים בשיחות שונות, בהן לא השתתף עמירם. הוא היה אז עסוק במשקו בשעה שאנו בלינו.

יגאל מימון

עמירם / דרוך צבי

ארבע שנים, הן קצרות וארוכות, ארוכות כאשר הן ארבע שנים של תקופת ההתבגרות.

עמירם הצטיין בשלוה נפשית פנטסטית שרק מעטים יכולים להתפאר בה, שלוה שאומרת " יהיה טוב , מוכרח להיות טוב יותר".

שילנו בהרים מסביב לעין-כרם, נהנינו מהנופים, שוטטנו כמעט ללא מטרה שבתות רבות, ועמירם אהב לטייל, אהב לצייר סוסים, ומלאכת הציור לא היתה זרה לו,

אני זוכר את הערבים הארוכים שישבנו, למרות שהיינו בכתות שונות

וסדרי היום שלנו היו שונים. דברנו על כל נושא שבעולם, ועמירם בשלוה הנהדרת והשקט שהשרה סביבו, היה חסר תחליף. אהב לספר על העבודות במושב, ומנוסח הדברים אפשר היה להבין בהחלט עד כמה אהב זאת.

אהב לפזם ולנגן על הגיטרה שלו שירים, שירים שקטים ויפים, לחקות את אלביס או שירים ישראליים שקטים כמו " העיר באפר " או "לילה לילה " שאותו אהב במיוחד.

זוכר אני את הריצה שלו באיצטדיון באוניברסיטה, כאשר רץ בפעם

הראשונה בחייו שלושה ק"מ בתחרות ונצח בהפרש של מאתיים מטרים לערך.

אני זוכר את והאבקות על הדשא בפנימיה , להתחרות על התואר

בעל כח הסבל הגדול ביותר. לא היה לי ספק לגבי התוצאה, עמירם תמיד נצח.

נצח לא מתוך גדלות, אלא פשטות שהקנתה לו חן ודמיון שקשה היה לך לא להעריך אותה.

עמירם היה תלמיד מצטיין, חרוץ, אהב לעזור לכולם, לא ראיתיו

כועס אף פעם, תמיד ויתר מתוך אצילות.

עמירם עפגין ז"ל,

דברים לזכרו.

עמירם! שם זה אומר לי רבות, תקופה ארוכה חיינו יחד ועדיין איני בטוח שאין הוא עמי, לכן אף קשה לי לכתוב עליו כעל חבר שהיה ... אין אני רגיל לכתוב על חברים שהיו - נפלו, כפי שעד היום בני בכורי רוני שואלני " מתי עמירם כבר יחזור מהמלחמה? ... " אין לי תשובת עדר, לצערי.

לראשונה שמעתי על העדרו של עמירם בחזרי לחרפשה השניה מהמלחמה שהייתה בת עשרים וארבע שעות. נכנסתי הביתה ראשתי דליה פתחה בבשורה זו " עמירם נעדר " . בתחילה לא עכלתי משפט קצר זה ... אך בחזרה שנית השאירתני המום ראש את הרגשתי שאני נופל מהרגליים, צנחתי ארצה, ישבתי, הסמבלתי מעלה חושב ומהרהר. כי מי שהיה בסביבה בקרבות פריצת גשרי התעלה יודע את משמעות המלה נעדר, לא אמרתי דבר, נחנקתי ורק תפילה נשאתי בלבי " אלהים! מצא אותו, מצא אותו! "

לראשונה פגשתי בו במחנה הכנה לפנימייה למחוננים של משרד החינוך " כרמית" אשר בירושלים.

לא התבלט במיוחד בשל בישנותו, צניעותו, מתבודדו, אך עם פתיחת הلمודים בחרנו שנינו במגמה לאוטומכניקה (מכונאות רכב) בבית הספר " אורש " בירושלים. לא במקרה בחר במגמה זו, מגמה אשר הייתה קרובה ללבנו - מגמת כפיים

ומחשבה.

נקשרנו בתחילה בשל שכנות גיאוגרפית סגולה - קרית-גת, אך בהמשך מצאנו אף עניין אחד בשני. עמירם התגלה פתאם לא רק כחבר טוב ומגבש, כתלמיד מצויין ושקדן, אלא אף כספורטאי מחונן וכל זאת בשל ארפיו המיוחד, העקשנות ודבקותו במטרה.

זכור לי קוריז נחמד, בשנה הראשונה ללמודים התקיים יום ספורט מרכזי לכל תלמידי בתי הספר התיכוניים בירושלים, באיצטדיון האוניברסיטה, וביום זה נשל עמירם חלק כנציג המחזור כרץ למרחקים ארוכים, 5000 מ'. אף אחד לא נתן את דעתו עליו, נער צנום, שחום, מתולתל, עומד בצד, בשל ביטחונו. לעומתו השאר שהנם אריות השביעיות - שמיניות, גבהי קומה, למודי נסיון, משופשפי מאורעות מעין אלה.

ירית הזנוק נשמעה, והחברה יצאו לדוך, היתה שם ריצה משורפת, אך עמירם רק בסגנון אחר לגמרי, ריצה איטית יותר אך בקצב אחיד, אנו שלא הבנו הרבה בנושא, חשבנו בלבנו שנציגנו חלש. הסבוב הראשון נגמר ועמירם בין האחרונים אך ממשיך לרוץ, הסבוב השני נגמר ועמירם בין האמצעים אך ממשיך לרוץ, כשבינתיים חלק נשר מהמרוץ, הסבוב השלישי, הרביעי נותרו לפניו ארבעה חברה בהפרש של כ-300 - 400 מ'. אנו מנסים לעודדו, עמירם! עמירם! אך הוא בשלו, בקצב המיוחד... לקראת חצי הסבוב האחרון עמירם לקח נשימה רצינית או שהפעיל את הסורבינה הרזרבית או השד יודע מה... הרביץ ריצה משורפת שבקושי ראיתי את רגליו, חלף על קודמיו במהירות סילונית, חתך את החבל והמשיך סבוב נוסף בריצה קלה להרפית שריריו. כזה היה עמירם, בעל כושר גופני מעולה, קצב אחיד, כוח רצון עז ודבקות במטרה, וכזה היה אף בהמשך חייו.

אט אט התחלתי להכיר יותר מקרוב, גרנו באותו חדר, משה ליד משה בפנימיה, והחל למצא חן בעיני, שפרט מיוחד במינו, מלא חכמת חיים, חריצות,

שקידה, שרובות הסמויה בבישנות, בעל חוש הרמור עדין ועוקצני. היה מספר לי רבות על משקו, על עבודת האומה אשר היה קשור אליה מאד, על הטרקטור ועל חברתו אשר דבר עליה רבות. עם בוא הזמן, עם הדוק היחסים בינינו, הזמינני להתארח בביתו לראות את המשק. נעניתי בחיוב ושמחתי על כך כי רציתי מאד להכיר את חברתו שספר עליה כל-כך הרבה, ואשר לה הקדיש כל-כך הרבה זמן ואהבה, אך הפליאני שמכתבים לא קבל ממנה, וזו היתה הזדמנות טובה להכירה. כשהגעתי אליו, עמירם היה בששח, כרגיל עובד, שמחתי לפגשו והוא עם חירכו השובב... בו תתחיל לעזור! ... איפה החברה? חברה? כן.. כן... אה.. כן.. החברה שלי, הנה היא! ומצביע על מחסן ליד הבית. מה זה שם? בוא נגש... אנו נגשים ועדיין איני מבין דבר... הנה תראה כמה שהיא יפה... אך איני רואה דבר חוץ מטרם... זה לא טרם זוהי סוטה! זוהי החברה שלי... עכשיו איני צריך הטברים על אי קבלת מכתבים ממנה...

עמירם אהב מאד את עבודת האומה. לא היתה חרפשה ולו הקצרה ביותר שלא היה מבלה אותה בשדה, הירק, הפרחים, הטרקטור וכו'...

עם סיימנו את חוק הلمודים התגייסנו לצה"ל לחיל החימוש, קורס מכונאי שנקים ביחד. ואז התפלגנו לראשונה ליחידות שונות כשהוא נשאר בארץ ואני ירדתי לסיני. לאחר תקופה מסוימת, עמירם החליט שאין הוא תורם מספיק לצבא והחליט להתנדב לקורס שייט, בשל כשוריו המיוחדים ואשר עליו חלם כל-כך. עמירם התקבל לקורס אשר בו הגיע עד לסולו " פרגה", כשנה לערך, ואז הודח. ושוב חזר לחימוש והפעם בסיני, שרב נפגשים וממשיכים יחד את שרשרת החוליות שנותקה ומגיע אל יחידתו, בחוליה שכנית באחת מפלוגות השנקים בגדוד 184. עמירם היה מכונאי מצויין אשר תרם רבות הן מבחינה מקצועית והן גבושית-חברתית.

עמירם השתחרר מצה"ל באוגוסט 1970. וכך החל להתלבט האם לפנות לעבודת המשק, או ללמודי הנדסת מכונות בטכניון? עמירם החליט לשלב את שני הדברים גם יחד, וכך עשה הוא בשל חשיבותם של שני הדברים. אך עם תום השנה הראשונה בטכניון, החליט בעצם שאין הוא מקדיש זמן מספיק לעבודת האדמה, שהיה קשור אליה כל-כך ושאותה אהב כל-כך. הוא החליט לדחות את המשך הלמודים לזמנים מתאימים יותר והקדיש את כל מרצו למסרה זו. אך לצערי הרב והכאב הגדול מנשוא עמירם לא הספיק לממש את אהבתו, את תכניותיו.

לאחר תקופה ארוכה של " נעדר " קבלנו הודעה על מותו ומקום קבורתו. אז גם נודע לי שנפל לא כחמשנים כי אם כנהג סנק. אך הגיע עמירם לסנק? הרי הוא איש חמוש... כך אנשים כמוהו בעלי אומץ לב כשלו מסוגלים לכך. בשל חוסר בטנקיסטים ביחידתו התנדב לנהוג סנק. ומי יודע אולי בזכות בחורים כעמירם, בזכותו הוא, נשארנו כאן אנו להמשיך לחירת את חיינו. והותיר לאנשי המשקים להמשיך ולעבד את אדמתו אשר כל-כך העריץ. ואותה אדמה אשר כל-כך אהב פרשה ידיה וזעקה "עמירם!" יותר לא נפרד, אך עמירם חזר אליה בצורה אחרת...

לא אוסיף מלים בשבחיו של האדם הנפלא הזה אשר יחסר לי מאוד, גם מגילות לא תוכלנה לתאר את דמותו, גדול כאבי עת נפל במלחמה, גדול יהיה מנשוא. כראב אני יחד עם כל המשפחה, הוריו ואחיותיו, וכראב אני על אלמנתו נארה שלא הספיקו לערום את חיי הנשואים, ונשואים אשר נגדעו לאחר שלושה חדשים בלבד.

תקוות רבות היו לך עמירם! והן לא תתגשמה לעולם, קירורית
 לגדולות, עמלת קשות, התחלת לבנות את ביתך אך מלחמת יום הכפורים מנעה
 זאת ממך, עמירם היקר! הלכת לקרב ללא חת, כשחיוך על שפתך, בקולך הברושח
 השלו והרגוע, לבשח אמרת יהיה בסדר...

לעולם לא נשכחך, נדבר ונספר על גדולתך לעד. דמותך עם חיוך
 הנצחי תמיד לנגד עינינו.

" זכרך חרות בלבנו לעד "

חברך וידיך מרמי

(מימון סלע)

קרית-גת.